

Милан БАБИЋ

САЗВУЧЈЕ

А^м

Празна жица у шупљини душе.
Бас кључ у руци.
Што ти не одлепих осмех са косе?
Напуних цепове сопственим погледима.
Сакрих се у својим недрима.

Утеха.
Радост.

Буди на мојој страни.

Никада више нећу пасти
на испиту зрелости.

Д^м

Искра.
Расковано небо.
Склониште.
Сигурност мира?
Мир ослобођења?
Занос постојања?
Музика сјаја?
Кап истине.
Талас лажи.
Смех у зеницама.
Чекам пурпурну кишу.
Живели!

Кад се вином,
додирујем твој свод жудње.
Све је на длану вечности.
Суза истине клизи у недоглед.

Утопити се
у модрим дубинама
заборава.

A^m

Човек:
чаша крви у комаду меса,
сједињен са неколико акорда,
добро или лоше распоређених.
Сви имамо имена,
али свакоме је од нас име:
блуз.

Попијеш ли чашу,
поједеш ли месо,
одсвираш ли акорде,
остаће само трагови.

Остварење:
сведочење
пролазности и заборавау.

Поука универзума. —

Милан Бабић, рођен 1964. године у Аранђеловцу, студент је Геотехнике. Песме за „Повељу“ су из збирке „Сазвучје“. У припреми је рукописа који је настао на феномену геолошких проучавања камена.